

Arrest

nr. 82 482 van 5 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANHEMMENS, en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 2 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 maart 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing in zijn arrest van 19 juli 2010.

1.3. Verzoekster diende op 21 december 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 januari 2012 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten

(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.12.2011

Overwegende dat betrokkene op 02.09.2009 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 17.03.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen; betrokkene op 09.04.2010 beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 22.07.2010 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 21.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waarbij zijn verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst; betrokkene 3 documenten voorlegt om haar asielaanvraag te staven; betrokkene een kopie van de medische expertise van de doodsoorzaak van haar man voorlegt; betrokkene reeds tijdens haar vorige asielaanvraag een overlijdensattest van haar man voorlegde en verklaarde dat hij zelfmoord had gepleegd; door de verschillende asielinstanties niet werd getwijfeld aan dit feit; betrokkene een kopie van een beslissing over een administratieve fout, dd 03.10.2010; aan een kopie geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht gezien de authenticiteit van dergelijk document niet kan worden vastgesteld; betrokkene een originele oproepingsbrief voorlegt waarin vermeld staat dat betrokkene opgeroepen wordt in de hoedanigheid van getuige; dit document op geen enkele wijze aantoon dat betrokkene gezocht wordt door haar autoriteiten; het verzendingsbewijs enkel aantoon dat er mogelijk post zou opgestuurd zijn naar het adres van betrokkene; de door betrokkene aangebrachte documenten niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het CGVS en de RVV betreffende haar vorige asielaanvraag kunnen weerleggen; betrokkene verklaart dat zij intussen ook problemen zou hebben met haar familie en de Tsjetsjeense gemeenschap in België omdat zij in België een relatie zou gehad hebben iemand van Bengaalse origine; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In drie onderscheiden middelen voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekster geeft hierbij volgende toelichting:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Aangezien, artikel 3 EVRM stelt dat «Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen »;

Terwijl, op basis van de inhoud van de bestreden beslissing door verwerende partij niet kan worden aangetoond dat er een effectieve bescherming bestaat voor verzoekster;

De bestreden beslissing rust immers op volgende overwegingen:

“(…) Betrokkene 3 documenten voorlegt om haar asielaanvraag te staven; betrokkene een kopie van de medische expertise van de doodsoorzaak van haar man voorlegt; betrokkene reeds tijdens haar vorige asielaanvraag een overlijdensattest van haar man voorlegde en verklaarde dat hij zelfmoord had gepleegd; door de verschillende asielinstanties niet werd getwijfeld aan dit feit;

betrokkene een kopie van een beslissing over een administratieve fout, dd. 03.10.2010; aan een kopie geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht gezien de authenticiteit van dergelijk document niet kan worden vastgesteld; betrokkene een originele oproepingsbrief voorlegt waarin vermeld staat dat betrokkene opgeroepen wordt in de hoedanigheid van getuige; dit document op geen enkele wijze aantoont dat betrokkene gezocht wordt door haar autoriteiten;

(…) Betrokkene verklaart dat zij intussen ook problemen zou hebben met haar familie en de Tsjetsjeense gemeenschap in België omdat zij in België een relatie zou gehad hebben met iemand van Bengaalse origine; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven;”. (eigen onderlijning)

Dat verzoekster werd verkracht door de Omon, zijnde de Russische politie voor speciale doeleinden; Dat verwerende partij meent dat de aangebrachte documenten door verzoekster niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het CGVS en de RVV betreffende haar vorige asielaanvraag kunnen weerleggen;

Dat het nochtans niet abnormaal is geen beroep te hebben gedaan op de autoriteiten, daar zij juist door de autoriteiten zelve werd mishandeld;

Dat verzoekster uiteraard geen vertrouwen meer had in geen enkele persoon of dienst van de autoriteiten;

Dat verzoekster immers bij de eerste ondervraging smeergeld had betaald, zodat zij ook zag dat deze diensten corrupt waren;

Dat zij de mishandeling niet durfde toe te geven uit angst, maar ook uit schaamte; Dat bovendien nogmaals dient herhaald te worden dat in deze culturen de vrouw zich bij dergelijke fysieke mishandelingen beschaamd en genant voelt; Dat zelfs verzoeksters’ familie niet op de hoogte werd gesteld van bovenstaande daden;

Dat overigens dezelfde ordediensten verzoekster had bedreigd met het feit haar en haar familie te doden indien ze uit de biecht zou klappen;

Dat het dus integendeel wel logisch is dat verzoekster dergelijke feiten aan niemand durfde te vertellen en dat zulke dingen niet abnormaal zijn; Dat op basis van de drie nieuwe documenten verzoekster haar geloofwaardigheid wil aantonen;

Dat verzoekster bovendien effectief een relatie had met iemand van Bengaalse origine, waardoor zij nu problemen heeft met haar familie en de Tsjetsjeense gemeenschap in België;

Dat dit niet om “blote beweringen” gaat, aangezien verzoekster zelfs een abortus heeft dienen ondergaan;

Dat dit kan bevestigd worden door het centrum te Alseberg en de man zelf met wie zij een relatie had; (stukken 4 en 5)

Dat artikel 3 EVRM immers veel ruimer is dan alleen maar het voorhanden zijn van de nodige middelen of bescherming;

Uit recente rechtspraak van 2008 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de overheid een effectieve en behoorlijke bescherming te bieden in het licht van artikel 3 EVRM en wordt het volgende geciteerd¹:

• .)However, It must be shown that the risk is real and that the authorities of the receiving State are not able to obviate the risk by providing appropriate protection (H.L.R. v. France, judgment of 29 April 1997, Reports 1997-111, § 40).”

Dat de “systematische praktijk van onmenselijke en vernederende behandelingen” in Tsjetsjenië jegens een bepaalde persoon, voldoende bewijs oplevert om aan te nemen dat ook verzoekster een reëel risico loopt op een behandeling zoals vermeld in artikel 3 EVRM nu zij kan hardmaken dat zij tot deze kwetsbare groep behoort; Op basis van de lezing van de bestreden beslissing, wordt artikel 3 EVRM op onrechtstreekse wijze geschonden door het niet beoordelen of zelfs door het verkeerd beoordelen of verzoekster al dan niet effectief beschermd kon worden door de overheid in Tsjetsjenië;

Op de Tsjetsjeense autoriteiten ligt namelijk een resultaatsverbintenis en geen inspanningsverbintenis voor wat betreft de effectieve bescherming;

Uit de bestreden beslissing valt de effectieve bescherming de iure niet af te leiden en volstaat het uiteraard niet om enkele 'kennissen' te hebben bij de (verkeers)politie;
Verwerende partij liet echter na hard te maken dat verzoekster in geen geval meer geconfronteerd zou worden met dergelijke behandeling, als zijnde mensonwaardig;
Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkene dient aan te tonen dat zij bij haar terugkeer reëel gevaar loopt om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM;
Deze gruwelijke behandelingen in Tsjetsjenië door de Omon zijn van een zeer ernstige aard;
In onderhavig geval is verzoekster persoonlijk betrokken geweest bij dergelijke behandelingen;
Het loutere risico op dergelijke behandelingen, zowel persoonlijk en/of als lid van een kwetsbare groep, volstaat om onder artikel 3 EVRM te vallen;
Overwegende dat in het licht van bovenstaande rechtspraak, artikel 3 EVRM
verkeerdelijk is toegepast, aangezien de Tsjetsjeense overheid geen effectieve bescherming aantoonde voor verzoekster;
Zodat, de bestreden beslissing dd. 10.01.2012 artikel 3 EVRM schendt.

TWEEDE MIDDEL: *schending van artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;*

Aangezien, artikel 3 EVRM verkeerdelijk werd toegepast, werd artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en dus ook 48/3 Vw. nooit concreet nagegaan; Artikel 48/3, § 2 Vw. bepaalt immers dat onder 'daden van vervolging' in de zin van artikel 1A2 van het Vluchtelingenverdrag moet worden verstaan:

"De daden van vervolging moeten ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 EVRM."

Waarbij artikel 15.2 EVRM laat gelden dat:

"De voorgaande bepaling staat geen enkele afwijking toe van artikel 2, behalve ingeval van dood als gevolg van rechtmatige oorlogshandelingen, en van de artikelen , 4, eerste lid en 7." (eigen onderlijning)

Bijgevolg kan verwerende partij niet afwijken van de artikelen uit het EVRM, waaronder artikel 3 EVRM;

Wanneer artikel 3 EVRM verkeerdelijk wordt toegepast en beoordeeld, kunnen de termen "daden van vervolging" ook niet correct worden toegepast en geverifieerd; Dat op basis van de inhoud van de bestreden beslissing door verwerende partij niet kan worden aangetoond dat er geen gegronde vrees voor vervolging bestaat voor verzoekster;

Dat deze drie nieuwe documenten wel degelijk verzoeksters geloofwaardigheid aantonen en zo ook haar asielverhaal aannemelijk maken;

Dat volgens de Conventie van Genève van 1951 een vluchteling elke persoon is die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die bescherming van dat land niet meer kan of wil inroepen, omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, zijn politieke overtuiging;

Terwijl, verzoekster een gegronde vrees koestert voor vervolging doordat de diensten van de Omon naar haar op zoek zijn, aangezien zij verdacht wordt van een aanslag te plegen op een voertuig van de Omon in mei 2009;

Dat verzoekster reeds door diezelfde diensten meermaals verkracht werd bij haar eerste aanhouding;

Verzoekster vreest aldus terecht voor haar fysieke integriteit;

Dit was juist de reden waarom verzoekster haar land is ontvlucht, uit angst om opnieuw mishandeld te worden en ten onrechte te worden veroordeeld en dit is derhalve de reden waarom zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren;

Dat derhalve artikel 1A van de Conventie van Genève van 1951 wordt geschonden en er wel degelijk sprake is van een ware "vervolging" door derden; Dat derhalve de bestreden beslissing niet correct is en ook faalt naar motivering in rechte aangezien de echte inhoud van verzoeksters' relaas wel degelijk beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie;

Dat de elementen van verzoeksters' asielrelaas in het licht van de Vluchtelingenconventie en de daarin gehanteerde criteria genoegzaam volstaan; Dat immers volgens de UNHCR de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid enkel erin bestaat om vast te stellen of er al dan niet nieuwe elementen zijn, buiten door te evalueren of de nieuwe elementen al dan niet de beoordeling van de asielaanvraag kunnen beïnvloeden (zie advies van het UNHCR dd. 02.04.2009, stuk 3);

Het advies citeert dat, ook in haar opmerkingen betreffende het Wetsontwerp tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, UNHCR haar bekommernis heeft geuit betreffende de beoordeling van nieuwe elementen door de Dienst Vreemdelingenzaken:

"L 'UNHCR estime que les examens préliminaires devraient couvrir tant les questions de fait que de droit. La notion d'éléments nouveaux devrait être interprétée de manière protectrice, conformément à

l'objet et au but de la Convention de 1951. Les faits à l'appui de l'essence de la demande qui pourraient contribuer à la révision de la décision antérieure devraient en général être considérés comme des éléments nouveaux. "(eigen onderlijning)

In de zaak die wordt aangehaald in bovenstaand advies (met name beslissing van weigering tot inoverwegingname dd. 15.01.2009), wordt meegedeeld dat informatie betreffende de algemene situatie van een land niet als een nieuw element kan worden beschouwd. Nochtans kan hier verwezen worden naar paragraaf 43 van het Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus: "Il n'est pas nécessaire que les arguments invoqués se fondent sur l'expérience personnelle du demandeur. Ainsi, le sort subi par des parents ou des amis ou par d'autres membres du même groupe racial ou social peut attester que la crainte du demandeur d'être lui-même tôt ou tard victime de persécutions est fondée."(eigen onderlijning)

Welnu, in casu gaat het om een essentiële stukken die wel degelijk aantonen dat verzoekster van Tsjetsjenië is en voldoende gevaar loopt;

Deze documenten zijn in die mate belangrijk dat het verzoeksters asielaanvraag ernstig zou beïnvloeden, aangezien noch het CGVS als de RVV haar asielrelaas wou verifiëren, aangezien zij van mening waren dat zij geen nieuwe gegevens had aangebracht;

Dat bovendien het negeren van stukken die de essentie van de asielaanvraag ondersteunen een schending kan uitmaken van het Verdrag van 1951 betreffende de status van vluchtelingen en zou kunnen leiden tot een schending van het beginsel non-refoulement; (zie stuk 3)

De gegronde vrees voor vervolging dient persoonlijk te zijn, wat absoluut het geval is voor verzoekster;

Dat verzoekster voor haar leven vreest in haar herkomstland wegens bovenstaande praktijken;

Dat verzoekster bijgevolg terecht een gegronde vrees heeft voor vervolging, daar er een redelijke kans bestaat dat de vervolging zal plaatshebben en dat is voldoende;

Dat er onterecht zelfs niet is overgegaan tot controle van dergelijke vrees voor vervolging, aangezien artikel 3 EVRM verkeerdelijk werd beoordeeld;

Zodat, artikel IA van de Conventie van Genève is geschonden.

DERDE MIDDEL: Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Aangezien, de bestreden beslissing rust op volgende overwegingen:

(...) Betrokkene verklaart dat zij intussen ook problemen zou hebben met haar familie en de Tsjetsjeense gemeenschap in België omdat zij in België een relatie zou gehad hebben met iemand van Bengaalse origine; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980." (eigen onderlijning)

Terwijl, er steeds rekening moet gehouden worden met de omstandigheden eigen aan de zaak, zoals het verleden van verzoekster, haar persoonlijkheid, leeftijd, tijdsperiode tussen de feiten, het interview bij de DVZ en bij het CGVS...;

Dat het niet geven van alle details ertoe mogen leiden dat de goede trouw van de asielaanvrager in vraag wordt gesteld;

Dat nochtans in de beslissing wordt vermeld dat het om documenten gaat zonder bewijswaarde of blote beweringen;

Dat nochtans wanneer slechts één van de door de Commissaris-generaal vermelde tegenstrijdigheden op een voldoende wijze zou vaststaan, deze onvoldoende is om te concluderen dat de verklaringen van verzoekster kennelijk ongeloofwaardig zijn, rekening houdend met de nauwkeurige en uitgebreide aard van de uiteenzetting van

verzoekster, en met het feit dat deze vermelde tegenstrijdigheid ongegrond is;

Dat zelfs in het asielverhaal van verzoekster geen tegenstrijdigheden voorkomen;

Dat deze vaststelling, welke berust op verkeerde feitelijke gronden, determinerend was teneinde de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoekster te nemen;

Dat eenzijdige rechtshandelingen immers met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële en formele motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier (formele motivering), de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig (materiële motivering);

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat niet aan het draagkrachtvereiste is voldaan, nu blijkt dat de bestreden beslissing niet berust op correcte feitelijke gegevens;

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Immers verwerende partij verklaart niet afdoende genoeg aan verzoekster waarom haar asielaanvraag niet in overweging genomen werd;

Verwerende partij haalt wel aan dat er geen sprake zou zijn van nieuwe gegevens — quod non — maar motiveert dit niet op een voldoende manier;

Dat aldus de feiten verkeerd werden geïnterpreteerd, zodat de beslissing onredelijk is in dit geval;

Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn.”

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift kopieën toe van de stukken die zij eerder heeft neergelegd, een advies van UNHCR in het dossier van dhr. A van 2 april 2009, een faxbericht van het Rode Kruis-opvangcentrum in Alsemberg van 31 januari 2012 en een kopie van een verklaring van Z. A. van 25 januari 2012.

3.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de drie door verzoekster aangevoerde middelen gezamenlijk behandeld.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen,

ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

3.5. Blijkens het administratief dossier legde verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag een originele convocatie neer op haar naam van 13 oktober 2011, een kopie van een beslissing over een administratieve fout van 3 november 2010, een kopie van het medisch verslag van de doodsoorzaak van haar man van 14 maart 2008 en een origineel verzendbewijs van 28 december 2011. Ter gelegenheid van haar gehoor op 10 januari 2012 verklaarde verzoekster verklaarde verzoekster naar aanleiding van de vraag wat zij met de nieuwe documenten wenste te bewijzen, het volgende: *“Alle documenten werden mij opgestuurd met de post via de neef van de man van mijn zus. Met de convocatie wens ik te bewijzen dat ik nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten. Ik werd voor mijn vertrek gearresteerd en ondervraagd. Ik weet niet waarom. Door de algemene situatie ondervragen ze veel mensen en ik werd blijkbaar door hun verdacht van iets te zien te hebben met een explosie en het maken van het explosief. Ze verdenken mij ervan iets te zien te hebben met de groep verantwoordelijk was voor de explosie. Deze convocatie kwam aan, nadat ik het land al had verlaten. Ze kwam aan op mijn adres. Op heden woont de neef van mijn man: O.(...) R.(...), in mijn huis. Maar ik heb geen contact meer met de familie van mijn man, omdat ze mij kwalijk nemen dat ik in België met iemand anders wou hertrouwen. Maar de moeder van R.(...) heeft wel nog een goede band met mij. Zij vond de convocatie en zond deze naar mijn zuster en uiteindelijk kwam deze in mijn bezit hier in België. Ik leg het document over R.(...) hier voor, omdat hij in mijn huis verblijft en dus geprotesteerd heeft tegen de huiszoeking van mijn woning door de autoriteiten. Aan de hand van dit document wordt bewezen dat de politie mij nog steeds zoekt. Met de medische expertise van de zelfmoord van mijn man, wil ik aantonen wat met hem gebeurd is. Hij had mentale problemen gekregen door alle arrestaties en martelingen die hij had moeten ondergaan. Hij kon niet langer leven op deze manier en besloot daarom een einde te maken aan zijn leven.”* Op de vraag waarom zij voor een tweede keer asiel aanvroeg, antwoordde verzoekster: *“Omdat ik bij mijn terugkeer zal gedood worden, door mijn eigen broer: A.(...) I.(...). Ik kreeg een relatie met iemand in België van Bengaalse origine, genaamd Z.(...). Ik was eerst van plan met hem te trouwen. Maar mijn familie was hiertegen. Ondertussen is deze relatie al enkele maanden gedaan. Door de problemen met mijn familie heb ik zelfs een zelfmoordpoging ondernomen, maar ben daar niet in geslaagd. Ik heb ook uiteindelijk een abortus moeten plegen van het kind van Z.(...). Ik beëindigde dus onze relatie omdat iedereen in de Tsjetsjeense gemeenschap er achter was gekomen en dit er voor zou zorgen dat ik nooit een normaal leven hier zou kunnen leiden met I.(...). Maar voor mijn familie maakt het geen enkel verschil uit dat onze relatie gedaan is of niet, eens je een fout als deze maakt in hun ogen, is dit voor het hele leven. Dus enerzijds vrees ik bij mijn terugkeer voor mijn leven door mijn eigen familie, anderzijds vrees ik voor vervolging door de autoriteiten. Ik heb enkel nog contact met mijn zuster. De laatste keer sprak ik haar eind december 2011. Ze zei dat mijn hele familie mij niet meer wou zien. De familie van mijn overleden man heeft zich ook afgescheiden van mij en besloot aan mijn kinderen het huis van hun vader niet te geven. Dus ik kan niet meer terugkeren naar ginds. Ik kan bij niemand meer terecht.”* Ten slotte voegde verzoekster hieraan het volgende toe: *“Ik vraag om hulp en assistentie van de Belgische staat ivm mijn problemen. Na al mijn problemen met mijn familie en de Tsjetsjenen hier in het land, wou ik naar een ander land gaan. Maar anderen adviseerden mij dit niet te doen, dus kwam ik hier opnieuw asiel aanvragen. Ik vraag u een positieve beslissing te nemen en mij en mijn kinderen te helpen.”*

3.6. In de bestreden beslissing waarbij werd besloten dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens had aangebracht, werd met betrekking tot het medisch verslag over de doodsoorzaak van haar man gesteld dat deze feiten door de asielinstanties niet worden betwist.

Over de kopie van de beslissing over de administratieve fout wordt in de beslissing overwogen dat aan een kopie geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Naar aanleiding van de originele oproepingsbrief werd geoordeeld dat verzoekster werd opgeroepen als getuige en dit document op geen enkele wijze aantoonde dat zij wordt gezocht door de autoriteiten. Wat het verzendingsbewijs betreft, wordt in de beslissing gesteld dat dit enkel aantoonde dat mogelijk post zou zijn opgestuurd naar het adres van betrokkene. De gemachtigde van de staatssecretaris komt tot het besluit dat de door betrokkene aangebrachte documenten niet van dien aard zijn dat ze de conclusies van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende haar vorige asielaanvraag kunnen weerleggen. Ingevolge de verklaring van verzoekster dat zij intussen problemen heeft met haar familie en de Tsjetsjeense gemeenschap in België naar aanleiding van haar relatie met een Bengaalse man, wordt in de beslissing gesteld dat zij deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoekster de concrete motieven van de bestreden beslissing in haar verzoekschrift citeert, maar deze verder ongemoeid laat en in wezen enkel kritiek formuleert ten aanzien van de eerder genomen beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2010 en het arrest van de Raad van 19 juli 2010 (zie punt 1.2). Ze beperkt zich in haar middelen, die volledig gelijklopend zijn met de middelen die zij destijds in haar verzoekschrift tegen de beslissing van de commissaris-generaal had aangevoerd, tot een aantal theoretische beschouwingen en de stelling dat niet op voldoende wijze wordt gemotiveerd waarom er geen sprake zou zijn van nieuwe gegevens, maar zij verheldert niet welke van de in punt 3.6 weergegeven motieven de beslissing niet op adequate wijze zouden kunnen schragen. Waar verzoekster poneert dat de tegenstrijdigheden onvoldoende zijn om te concluderen dat haar verklaringen ongeloofwaardig zijn, dringt zich de vaststelling op dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de geloofwaardigheid van haar verklaringen, doch enkel vaststelt dat zij in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Specifiek met betrekking tot de verklaring van verzoekster dat zij problemen heeft omwille van haar relatie met een Bengaalse man, waarbij het gebrek aan concreet bewijs werd vastgesteld, toont zij niet aan dat zij deze relatie op het ogenblik dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing nam, wel met bepaalde concrete elementen zou hebben gestaafd zodat de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon besluiten dat verzoekster “deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven”.

3.8. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)). Bijgevolg kon in de bestreden beslissing worden besloten dat de documenten die verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag had aangebracht “niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het CGVS en de RvV betreffende haar vorige asielaanvraag kunnen weerleggen”. Verzoekster voert aan dat zij geen beroep kon doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden, maar zij verduidelijkt niet welke van de stukken die zij in het kader van haar tweede asielaanvraag heeft aangebracht, noch welke van de verklaringen die zij ter gelegenheid van haar gehoor op 10 januari 2012 heeft afgelegd betrekking op de geboden bescherming in Tsjetsjenië en nopen tot een andere beoordeling van haar asielaanvraag, zodat het betoog van verzoekster, die zoals reeds gezegd een kritiek vormt op de beslissingen naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag, te dezen niet dienstig is.

3.9. Specifiek met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden herhaald dat de bestreden beslissing enkel vaststelt dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, maar dat deze beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg vloeit de door verzoekster opgeworpen grief, die overigens niet met objectieve gegevens wordt onderbouwd, dat zij bij terugkeer naar Tsjetsjenië, omwille van het ontbreken van effectieve bescherming door de overheid geconfronteerd wordt met een mensonwaardige behandeling niet voort uit de bestreden beslissing waardoor de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM elke grondslag mist.

3.10. Verzoekster verbindt de door haar aangevoerde schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag aan de eerder aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Aangezien geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen, mist ook de aangevoerde schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag elke grondslag. De Raad brengt in herinnering dat in de bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen over de behoefte aan

internationale bescherming van verzoekster, maar dat slechts wordt vastgesteld dat zij bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens had aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals opgenomen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is en dit tot de exclusieve bevoegdheid behoort van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bijgevolg kan de schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig worden aangevoerd.

3.11. In zoverre verzoekster met de stukken die zij aan haar verzoekschrift toevoegt, met name het advies van UNHCR in het dossier van dhr. A., het faxbericht van het Rode Kruis Opvangcentrum in Alseberg van 31 januari 2012 en de verklaring van dhr. Z. A. van 25 januari 2012 (Verzoekschrift, bijlagen 3-5), wil aantonen dat zij wel degelijk nieuwe gegevens heeft aangebracht, wijst de Raad erop dat verzoekster niet aantoont dat deze elementen aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat deze stukken in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag werden neergelegd, waardoor de Raad hierop geen acht kan slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

3.12. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover dienstig aangevoerd, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN